

Stifax, el personatge secundari.

Un relat de: [gaial](#)

De vegades, entre la multitud, algú espurneja amb una llum singular, t'enlluerna, toca el teu cor i es converteix en la teva estimada

Estimada Gaia:

Amb aquest estil teu inimitable, tan concís però tan intens alhora, despertes el millor de mi. Estic emocionat! Intueixes d'una ullada coses meves que ningú més entendria; saps com em poso d'insolent en els meus rampells quotidians i continues aguantant-me... La veritat és que això té mèrit. No agrado a la gent, ho sé, per la meva afeció a la beguda i perquè la meva incontinència emocional ho espatlla tot: passo de declamar patètiques frases a insultar, a deixar anar els meus impulsos més baixos, a desfogar-me i alliberar la meva ira per a sentir-me bé, encara que els altres se sentin malament i els vagi esquitxant amb la meva estúpida agressivitat i les meves pròpies misèries.

Diuen que sóc un pou de ciència però ningú no vol saber res de mi. Segur que podria mostrar-me més tendre, però prefereixo manifestar-me esquerp. Cap dona ha mostrat el mínim interès per a mi i això ha condicionat la meva cosmovisió: l'olor i el gust que em persegueix és el mesc; un tacte que m'obsessiona, el d'uns pits rodons i fermes; un somni per realitzar? Fer l'amor amb una dona, amb plena consciència, sense haver de recórrer a l'etil... Veus, no hi ha forma de trobar aquest punt just per expressar els meus sentiments d'una manera apropiada i amb la mesura justa, ni en els moments adients, ni amb les persones que s'escau. És més, de vegades, la meva incapacitat per identificar el component afectiu de les emocions, i, per tant, d'expressar-les verbalment és manifest. Deu ser que les meves carències emocionals es remunten a la regió màgica i llunyana de la meva infància: el concepte de mare com a persona que dóna afecte i comprensió, sense res a canvi, o com algú que proporciona contacte físic sense implicar transacció sexual... m'és aliè, com el de Nadal o de família. Pel que fa a les meves amistats en edat primerenca no vaig tenir més sort. Vaig estudiar en un col·legi de terror concentrat, sempre foren les meves converses agressives; l'excusa, l'etil.

La meua vida s'ha mogut a ritme de batedora, tot ha anat passant de manera poc controlada i, quan he pretès assaborir el minut, sempre he caigut a la mateixa rutina: l'alcohol. Les meves nits tenien un ritual semblant: una primera copa que m'anestesiava, una segona, que m'aportava una mica de desinhibició, una tercera, que em sumia en l'eufòria i unes posteriors que em tancaven al meu món. Era aquest el clímax, quan notava l'espai i el temps comprimits en una maragda que residia en el meu estómac, mirava el meu abdomen superior i una llum verda amb un milió de punts de foc hi llampurnejaven. Llavors començava a ser feliç, però d'una manera que en el fons del meu ser em repugna: beure fins a arribar a la inconsciència... la veritat és que si l'hagués palmat en un d'aquests moments, fulminat per un infart, ho hauria rebut bé...

Tot semblava anunciar que la meua vida continuaria en la voràgine iniciada, fins que et vas interessar per mi. Era un dia que m'hi veia més que de costum, -un 23 d'abril, ho recordo perfectament -, vaig iniciar el meu cerimonial nocturn per intentar mitigar la meua soledat. Havia posat Alan Parsons, I Robot...la birra i el cigar a l'abast de la meua mà dreta... un client m'havia venut un ordinador, farcit de fotos porno...vaig obrir-lo i, de sobte, va aparèixer un missatge teu que em deia en to irònic: "cada dia has d'acabar inflat de vi, per prescripció del metge"? I, com si una forta sotragada m'hagués sacsejat, em vaig fer aquella pregunta una mica metafísica que em formulaves insistentment a totes les converses Per què bevia? La resposta sense donar-hi gaires voltes podria haver estat "per superar el dolor de viure", però en el fons vaig intuir que m'estaves preguntant per una qüestió molt més profunda: qui era i què pretenia.?

La millor definició que vaig poder trobar de mi mateix va ser: "un animal que desitja"; efectivament: des del primer plor fins a aquell moment, jo, stifax, havia estat els meus desigs: menjar, beure, una llar, riquesa, poder, plaer... i tot plegat, immoderadament, sense conèixer cap límit; i per tant, font per sempre més de frustració, perquè la vida no pot satisfer tantes i tan insaciabls apetències... Ara bé, furgant una mica més, els anys que portava malgastats m'havien ensenyat que tenia un desig molt per sobre de tots els altres, el més urgent i necessari: percebre que els altres, encara que fos un de sol, aprovés el meu existir, amb tots els seus errors i mancances, és a dir, que algú mostrés cap a mi una mica d'amistat, afecte, amor o tendresa. I la crua realitat era que ningú fins ara no havia intentat satisfer aquest desig il·limitat de l'altre amb mi, ningú no havia preparat el meu pas per aquest món amb un ferm empedrat de mostres de reconeixement, fent-me saber la meua vàlua. Ningú no havia après el meu nom per tal que em sentís al·ludit i implicat; ningú no havia usat adjectius ni pronoms possessius per a fer-me saber que, d'una manera o una altra, formava part de la seva vida.

Per això, en rebre el teu missatge, em vaig sentir càlidament bressolat pels llaços del teu diàleg i vaig pressentir que havia trobat algú amb qui intercanviar tendreses. De sobte, el temps es va aturar, ja no em va satisfer gens ni mica continuar oficiant un ritme que no em conduïa enlloc i em vaig formular la segona part de la teua pregunta

"Què pretenia, què buscava...?" la veritat és que si t'hagués contestat fa un temps, la meva resposta hagués estat: " obtenir el màxim plaer al menor cost possible" i fins i tot t'hagués pogut esgrimir el raonament intel·lectual que em feia en el meu monòleg interior, quan tenia un atac de mala consciència . M'argüia a mi mateix, com si volgués basar la meva actitud d'enganxament a l'etil en principis filosòfics profunds, " els humans som éssers electroquímics en la nostra base cel·lular, però la nostra vida com a persones gira entorn del plaer i, sobretot, de l'economia"... Ara, contestar a aquesta pregunta exigeix una nova reflexió, sé que he d'intentar alliberar-me de les urpes de l'alcohol immediatament, però intueixo també que al teu costat podré aconseguir-ho. Des que et conec he viscut en un núvol de cotó, ja no m'espanta la nit perquè ella m'aporta el teu diàleg, la teva presència , perquè ara miro el cel i sé percebre el gest de complicitat de les estrelles i fins i tot sospito que n'hi ha una que, quan espurneja, em parla de tu. Crec que he viscut tots aquests anys com anestesiats i tu has sabut despertar, d'aquesta arpa adormida del meu cor, les cordes més tendres. Em vaig conformar sempre amb un mal paper en una obra de teatre mediocre, però, si tu hi tens un paper, vull arribar a ser digne de ser el protagonista principal. Dir-te ara que t'estimo és molt més que afirmar que ocupes en el meu cor l'habitació principal, que ho omplis tot amb la teva presència, que m'acompanyes en els meus somnis, que et sento com un torrent a punt de desbordar-se, que ets com un salt d'aigua que acaba de brollar entre les roques de la muntanya i es precipita amb vertigen a un abisme temible però desitjat. Digue'm que et llances amb mi al precipici i jo et prometo lluitar perquè mai no hi hagi un despertar comú sense un somriure en els teus ulls i, si no fos capaç de provocar-lo, l'inventaria per a tu... Ja veus, sóc un neguit, i en la meva incontinença emocional, m'imagino que vaig inventar la nit austral i t'hi vaig posar a tu, una enamorada que no vol que la nit tingui fi, una amant que desitja que l'abraçada no es trenqui i que va saber convèncer als déus per a que només sigui testimoni d'aquest brollar del petó i de la carícia la llum plena de màgia de les estrelles.

La veritat és que no sé com contenir, només amb paraules, tanta emoció, tant de sentiment... T'estimo!, t'estimo quan obro els ulls al matí, quan el teu record apareix de sobte en un semàfor, en les tardes de migdiada, en els capvespres lents,... et vull per rebre la calor del teu somriure i fer-la abraçada, perquè la teva veu de cargolina de mar aixequi onades de carícies en el meu interior, per convertir qualsevol núvol en un cel comú, en núvol d'abraçades, per continuar posant el teu nom als colors indescriptibles del capvespre.... Perdona aquesta narració tan desordenada dels meus sentiments , ja t'he dit que et sento com un torrent i no hi ha mur humà capaç de contenir-lo. Gràcies per ser aquí, Gaia, les paraules s'amunteguen a la meva gola incapaces de seguir el ritme trepidant dels meus sentiments, però vull dir-te almenys que en aquests moments sento que el fil d'unió entre les nostres ànimes és tan fort com el que Ariadna va donar a Teseu per sortir del laberint. I temo que sense aquest fil ja em perdria o, fins i tot que el minotaure de la vida podria devorar-me...

Per finalitzar, només dir-te que el meu desig per a nosaltres és d'una relació sense més obstacles que l'horitzó sempre abastable del mar, que el perfil sempre canviant dels núvols... No vull que falti mai una melodia que acompanyi el teu nom i les meves paraules i, si un dia la meva presència et provoca cap sentiment de dolor o et fa mal, no temis, desapareixeré.

Amb tot el meu amor

Stifax